RETTENS KENDELSE (Femte Afdeling)
25. juni 1998 *

I de forenede sager T-14/97 og T-15/97,

de franske selskaber

Sofivo SAS, Condé-sur-Vire (Frankrig),

Sofivo production SAS, Brécé (Frankrig),

Sovinor SAS, Condé-sur-Vire (Frankrig),

Denkavit France SARL, Montreuil-Bellay (Frankrig),

Sobeval viande SA, Périgueux (Frankrig),

Serval SA, Sainte-Eanne (Frankrig),

* Processprog: fransk.

Besnier industrie SNC, Bourgbarre (Frankrig),

Sovida SA, Châteaubriand (Frankrig),

Ouest élevage SICA, Ploudaniel (Frankrig),

Guinde SA, Montauban (Frankrig),

Tarbouriech SA, Villeneuve-sur-Lot (Frankrig),

Mamellor SARL, Charnay-lès-Mâcon (Frankrig),

Coopagri Bretagne, Landerneau (Frankrig),

Collet et compagnie SA, Châteaubourg (Frankrig),

Kermené SA, Saint-Jacut-du-Mené (Frankrig),

Vals SA, Champagne (Frankrig),

først ved advokat Deborah Kryvian og dernæst advokat Philippe Denesle, begge Rouen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent John Carbery og Moyra Sims-Robertson, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gérard Berscheid, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af artikel 1, 4, i Rådets forordning (EF) 2222/96 af 18. november 1996 om ændring af Rådets forordning (EØF) 805/68 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT L 296, s. 50),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne R. García-Valdecasas og M. Jaeger,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

1 Forbrugernes betænkeligheder i forbindelse med bovin spongiform encefalopati (BSE) gav fra 1996 anledning til alvorlige forstyrrelser på oksekødsmarkedet, hvor forbruget faldt drastisk, hvad der medførte et fald i producentpriserne og opkøb til offentlig intervention.

2 Da der bestod en risiko for, at forbruget ikke hurtigt ville stige igen, fandt Rådet det hensigtsmæssigt at skabe markedsligevægt ved at nedbringe produktionen.

3 Med henblik herpå blev Rådets forordning (EF) 2222/96 af 18. november 1996 om ændring af forordning (EØF) 805/68 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT L 296, s. 50, herefter »forordning 2222/96«) vedtaget.

4 Den har, som det fremgår af ottende betragtning, til formål at reducere antallet af dyr, der markedsføres, ved at tilskynde til tilbagetrækning og/eller markedsføring af lette unge dyr.

5 Med henblik herpå erstatter forordningens artikel 1, 4, artikel 4i i Rådets forordning (EØF) 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179, herefter »forordning 805/68«), idet herefter to slags præmie er tilladt. Ifølge den nye bestemmelse kan der dels udbetales forarbejdningspræmie for spæde tyrekalve med oprindelse i Fællesskabet, der fjernes fra produktionen, inden de er ti eller under visse omstændigheder tyve dage gamle (artikel 4i, stk. 1), og dels udbetales en præmie for tidlig markedsføring af kalve, der ydes ved slagtning i en medlemsstat af kalve, »hvis slagtevægt er lig med eller lavere end den gennemsnitlige slagtevægt for kalve i den pågældende medlemsstat, nedsat med 15%« (artikel 4i, stk. 2).

6 I perioden fra den 1. december 1996 til den 30. november 1998 iværksætter hver medlemsstat mindst en af de i stk. 1 og 2 omhandlede ordninger (artikel 4i, stk. 3, i forordning 805/68).

7 Den gennemsnitlige referenceslagtevægt, jf. artikel 4i, stk. 2, er den vægt, som fremgår af de statistiske data fra Eurostat for 1995, eller af andre statistiske oplysninger for dette år, som er blevet offentliggjort officielt og accepteret af Kommissionen (artikel 4i, stk. 2, første led, i forordning 805/68).

8 På grundlag af disse oplysninger skal Kommissionen fastsætte en maksimal slagtevægt for kalve, som gælder i enhver medlemsstat (artikel 4i, stk. 5, andet led, i forordning 805/68).

Tvistens genstand

9 Sagsøgerne er franske selskaber, der producerer kalvekød.

10 De har nedlagt påstand om annullation af forordning 2222/96, eller i det mindste artikel 1, 4, heri, for så vidt som medlemsstaternes ydelse af præmie for tidlig markedsføring af kalve i denne bestemmelse er betinget af, at slagtevægten er lig med eller lavere end den gennemsnitlige slagtevægt for kalve i den pågældende medlemsstat, således som denne fremgår af statistiske oplysninger for 1995, idet dyrets vægt fastlægges efter de oplysninger om slagtevægten, der anvendes til opgørelse af produktionen af kalvekød i 1995, mens der ikke, da der ikke eksisterer en fælles definition for kalvekød og pålidelige ensartede fællesskabsstatistikker, findes objektive oplysninger, der gør det muligt at sammenligne slagtekroppe fra de forskellige medlemsstater.

11 Sagsøgerne gør gældende, at anvendelsen af dette kriterium fører til forskelsbehandling af franske kalvekødsproducenter i forhold til nederlandske producenter, der er de franske producenters største konkurrenter. Når referencevægten fastlægges på denne måde, bliver den nemlig for dyr slagtet i Frankrig for ringe for den normale markedsføring af sådanne slagtekroppe, således at værdien af præmien bliver uforenelig med den normale markedsføring af slagtekroppene, mens den referencevægt, der anvendes på dyr slagtet i Nederlandene, er stor nok til at give nederlandske producenter fordel af præmien, når de markedsfører deres produkter normalt, navnlig på det franske marked, hvor de imødekommer forbrugernes efterspørgsel.

12 Sagsøgerne har således til støtte for deres annullationspåstand gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og en forskelsbehandling af producenter, der er i strid med EF-traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit.

Retsforhandlinger og parternes påstande

13 Selskabet Sofivo SAS og tretten andre franske selskaber har den 21. januar 1997 anlagt den sag, der er registreret som sag T-14/97. De franske selskaber Kermene SA og Vals SA har den 24. januar 1997 anlagt den sag, der er registreret som sag T-15/97.

14 Ved kendelse afsagt af præsidenten for Rettens Femte Afdeling den 29. april 1997 er sag T-14/97 og sag T-15/97 blevet forenet med henblik på den skriftlige og den mundtlige forhandling og dommen.

15 Ved kendelse afsagt af præsidenten for Rettens Femte Afdeling den 11. juni 1997 har Kommissionen fået tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgtes påstande.

16 Sagsøgerne har i deres respektive stævninger nedlagt følgende påstande:

— Forordning 2222/96 eller i det mindste dennes artikel 1, 4, annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 24. marts 1997 i henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, har Rådet i de to sager fremført en formalitetsindsigelse, og har hermed nedlagt følgende påstande:

— Sagerne afvises, idet de åbenbart ikke kan admitteres.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Sagsøgerne har i deres bemærkninger til formalitetsindsigelsen, der er blevet indleveret den 23. maj 1997, nedlagt påstand om, at Rådets formalitetsindsigelse forkastes.

19 Intervenienten støtter Rådets påstande.

Formaliteten

Parternes argumenter

20 Rådet har nedlagt påstand om, at sagerne afvises, for det første fordi den anfægtede akt ikke er en beslutning, og for det andet og for det tredje, fordi sagsøgerne hverken er individuelt eller umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt.

21 Kommissionen har ud over at gentage Rådets argumentation fremført to andre argumenter, nemlig dels at sagsøgerne ikke har retlig interesse i søgsmålet, og dels at begrundelsen i deres stævninger er utilstrækkelige, idet søgsmålenes genstand har andre bestemmelser end artikel 1, 4, i forordning 2222/96.

22 Sagsøgerne har gjort gældende, at de er individuelt berørt af forordning 2222/96. De har herved for det første støttet sig på den omstændighed, at præmien for tidlig markedsføring på kalvekødsmarkedet blev gennemført meget hurtigt, nemlig med virkning fra den 1. december 1996, mens forordning 2222/96 blev offentliggjort i EFT den 21. november 1996. Men produktionen af kalvekød skal industrielt og kommercielt organiseres på en sådan måde, at dette meget korte tidsrum ikke slår til. Det er derfor meget sandsynligt, at disse regler kan finde anvendelse på nye producenter, der først har begyndt deres virksomhed efter vedtagelsen af forordning 2222/96. Det har tilsyneladende heller ikke været hensigten hos udstederne af forordningen, eftersom den har til formål at begrænse produktionen. Heraf følger, at bestemmelserne i denne forordning som adressater har personer, der helt kunne identificeres på vedtagelsestidspunktet.

23 Sagsøgerne har dernæst gjort gældende, at de er individuelt berørt af forordning 2222/96, idet præmien for tidlig markedsføring ifølge denne forordning væsentligt berører deres stilling på markedet i forhold til de nederlandske producenter af kalvekød. De har anført, at den højeste slagtevægt for kalve, som der kan ydes præmier for, blev fastsat ved Kommissionens forordning (EF) 2311/96 af 2. december 1996 om ændring af forordning (EØF) 3886/92 om gennemførelsesbestemmelser for præmieordningerne for oksekød (EFT L 313, s. 9, herefter »forordning 2311/96«), navnlig ved tilføjelse af et bilag IV hertil (artikel 1, 14). I dette bilag IV fastsættes der således en maksimal slagtekropsvægt på 108 kg for dyr slagtet i Frankrig og på 138 kg for dyr slagtet i Nederlandene. Men henset til faktorerne for prisdannelsen for slagtekroppe er markedsføring af kroppe på kun 108 kg alene mulig gennem et nedslag i prisen i modsætning til, hvad der gælder for kroppe på 138 kg, der bestemt kan markedsføres, navnlig på det franske marked, hvor de imødekommer forbrugernes efterspørgsel. De franske producenter er derfor til forskel fra de nederlandske producenter blevet stillet over for et dilemma: De kan enten få udbetalt præmien eller markedsføre deres kød normalt.

24 Det er endvidere sagsøgernes mening, at forordning 2222/96 berører dem umiddelbart. Der lades ikke derved nogen plads for et skøn fra medlemsstaternes side. Dette viser sig på tre måder. For det første må medlemsstaterne vedtage i alt fald en af de to præmier. For det andet har friheden til at vælge mellem de to præmier tilmed en ren teoretisk karakter, da de stater, der ikke er berørt af embargoforanstaltninger, er nødt til at vedtage ordningen med præmie for tidlig markedsføring fremfor ordningen om fjernelse fra produktionen. Det er faktisk kun Det Forenede Kongerige og Irland, der er ramt af embargoen, og Portugal, der ikke producerer kalvekød, der har valgt sidstnævnte præmieordning. For det tredje har medlemsstaterne slet ikke noget skøn, idet det efter forordning 2222/96 er en betingelse for ydelse af præmie, at slagtevægten er lig med eller lavere end den gennemsnitlige slagtevægt, således som denne fremgår af de statistiske oplysninger for 1995, dvs. for et afsluttet år; medlemsstaterne er altså ikke i stand til at indvirke på præmiegrundlaget.

Rettens bemærkninger

25 Såfremt en part har fremsat anmodning herom, tager Retten stilling til, om sagen bør afvises uden at indlede behandlingen af sagens realitet, jf. procesreglementets artikel 114. Efter samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. I det foreliggende tilfælde finder Retten, at sagen foreligger tilstrækkelig oplyst gennem sagsakterne, og at der derfor kan træffes afgørelse uden at indlede den mundtlige forhandling.

26 Efter traktatens artikel 173, stk. 4, kan privatpersoner under et søgsmål anfægte beslutninger, som, skønt de er udfærdigede i form af en forordning, dog berører dem umiddelbart eller individuelt. Ifølge fast retspraksis har denne bestemmelse især til formål at forhindre, at fællesskabsinstitutionerne blot ved at vælge forordningsformen kan afskære en privat fra at indgive et søgsmål mod en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt, og således at præcisere, at valget af form ikke kan ændre en retsakts karakter (Domstolens dom af 17.6.1980, forenede sager 789/79 og 790/79, Calpak og Società Emiliana Lavorazione Frutta mod Kommissionen, Sml. s. 1949, præmis 7, og Rettens kendelse af 28.10.1993, sag T-476/93, FRSEA og FNSEA mod Rådet, Sml. II, s. 1187, præmis 19, og af 30.9.1997, sag T-122/96, Federolio mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559, præmis 50).

27 Det fremgår også af fast retspraksis, at afgørelsen om, hvorvidt der foreligger en forordning eller en beslutning, skal bero på, om den omhandlede retsakt er almengyldig eller ej (Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse Italia mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, præmis 8).

28 I det foreliggende tilfælde må det derfor undersøges, hvorledes forordning 2222/96 er beskaffen og navnlig, hvilke retsvirkninger den er tænkt at skulle have eller faktisk har.

29 Forordningen har især til formål at gøre det muligt for medlemsstaterne at yde en støtte til tidlig markedsføring af kalvekød. Ifølge den bestemmelse, der særligt anfægtes her, tildeles præmien ved slagtning i en medlemsstat af kalve, hvis slagtevægt er lig med eller lavere end den gennemsnitlige slagtevægt for kalve i den pågældende medlemsstat, nedsat med 15%.

30 Den anfægtede bestemmelse, der fastlægger en af betingelserne for ydelse af præmie, finder således som et led i den ved forordningen indførte ordning anvendelse på objektivt fastlagte situationer og afføder retsvirkninger for generelt og abstrakt afgrænsede persongrupper, det vil her sige producenter, der præsenterer kalve til slagtning i de medlemsstater, der har valgt at anvende denne præmieordning. Bestemmelsen fremtræder således som en almengyldig foranstaltning, jf. traktatens artikel 189.

31 Hverken muligheden for mere eller mindre nøjagtigt at fastslå antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som retsakten på et givet tidspunkt finder anvendelse på, kan skabe tvivl om en retsakts almengyldige karakter og dermed dens karakter af forordning, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive, faktiske og retlige omstændigheder, som er angivet i retsakten, og som er relevante i forhold til dens formål (jf. eksempelvis Domstolens kendelse af 18.12.1997,

sag C-409/96 P, Sveriges Betodlares Centralförening og Henrikson mod Kommissionen, Sml. I, s. 7531, præmis 37, Rettens kendelse af 29.6.1995, sag T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1941, præmis 48, og kendelsen i sagen Federolio mod Kommissionen, a.st., præmis 55).

32 Det må i det foreliggende tilfælde uden hensyn til, om et større eller mindre antal producenter på tidspunktet for vedtagelsen af forordning 2222/96 har kunnet få udbetalt præmie for tidlig markedsføring af kalve, konstateres, at nævnte forordning bestemmer, at denne præmie kan ydes på grundlag af en objektiv situation, nemlig levering til slagtning af kalve, hvis slagtevægt er lig med eller lavere end den gennemsnitlige slagtevægt for kalve i den pågældende medlemsstat, nedsat med 15%, hvilken situation er fastlagt i relation til forordningens formål, som er at skabe markedsligevægt på markedet for oksekød, der er ramt af alvorlige forstyrrelser som følge af produktionsnedgangen. Endvidere kan det antal producenter, der berøres af den omtvistede forordning, altid senere ændre sig.

33 Den anfægtede bestemmelse i forordning 2222/96 har derfor efter sin art og rækkevidde en almengyldig karakter og udgør ikke en beslutning i traktatens artikel 189's forstand.

34 I retspraksis er det imidlertid fastslået, at en bestemmelse i en almengyldig retsakt, der finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed, under visse omstændigheder kan berøre nogle af dem individuelt (jf. Domstolens dom af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, præmis 13, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorníu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19). Under sådanne omstændigheder vil en fællesskabsretsakt på en gang have karakter af en generel retsakt og i forhold til visse erhvervsdrivende have karakter af en beslutning (Rettens dom af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50).

35 Fysiske og juridiske personer vil imidlertid kun kunne påstå, at de berøres individuelt, såfremt den omtvistede bestemmelse rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre på tilsvarende måde som en beslutnings adressat (den ovenfor i præmis 34 nævnte dom i sagen Codorníu mod Rådet, præmis 20; Rettens dom af 27.4.1995, sag T-12/93, CCE de Vittel m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1247, præmis 36).

36 Det må derfor undersøges, om sagsøgerne i nærværende sag berøres af den omtvistede bestemmelse på grund af visse egenskaber, der er særlige for dem, eller om der foreligger en faktisk situation, som i forhold til den nævnte bestemmelse adskiller dem fra alle andre.

37 Det må i den foreliggende sag konstateres, at selv om den omtvistede bestemmelse i forordning 2222/96 som hævdet af sagsøgerne kunne berøre deres situation som følge af dens faktiske virkninger for deres markedsposition, er dette ikke et forhold, der i tilstrækkelig grad adskiller dem fra alle andre, idet de befandt sig i samme situation som alle andre producenter, der leverede kalve til slagtning i Frankrig. Denne bestemmelse berører dem derfor kun på grund af deres objektive status som erhvervsdrivende inden for den af forordningen omhandlede branche på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, som udøver virksomhed inden for den samme branche (jf. Domstolens kendelse af 12.10.1988, sag 34/88, Cevap m.fl. mod Rådet, Sml. s. 6265, præmis 15, og dom af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 42).

38 Af det anførte følger, at den anfægtede bestemmelse i forordning 2222/96 ikke kan antages at berøre sagsøgerne individuelt.

39 Da denne formalitetsbetingelse ikke er opfyldt i sagen, skal Rådets formalitetsindsigelse lægges til grund, og sagen skal afvises, uden at det er fornødent at tage stilling til anbringenderne om, at sagsøgerne ikke er umiddelbart berørt af forordning

2222/96, at de ikke har den fornødne interesse i sagen, og at stævningerne ikke indeholder de søgsmålsgrunde, der er fornødne efter artikel 19 i EF-statutten for Domstolen samt artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement.

40 Retten skal endelig fastslå, at det fremgår af artikel 1, 9, i forordning 2311/96, at præmieansøgninger indgives til medlemsstatens myndigheder. Det kan derfor ikke være udelukket, at en erhvervsdrivende kan bestride den anfægtede forordnings gyldighed under et søgsmål, der anlægges ved den pågældende medlemsstats domstole til anfægtelse af den kompetente statslige myndigheds afgørelse vedrørende den erhvervsdrivendes præmieansøgning. En sådan sag vil kunne give anledning til en præjudiciel forelæggelse for Domstolen i medfør af traktatens artikel 177 vedrørende gyldighedsspørgsmålet.

41 Rådets formalitetsindsigelse skal herefter lægges til grund, og sagen afvises.

Sagens omkostninger

42 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen, og Rådet har nedlagt påstand om, at sagsøgerne betaler sagens omkostninger, og sagsøgerne skal derfor dømmes til at betale deres egne samt Rådets omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer de institutioner, der har interveneret i sagen, deres egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) Sagerne afvises.

2) Sagsøgerne dømmes til at betale sagens omkostninger, herunder in solidum de af Rådet afholdte omkostninger. Kommissionen betaler sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 25. juni 1998.

H. Jung

Justitssekretær

J. Azizi

Afdelingsformand